

18 χρόνια στο ίδιο σπίτι

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Όταν ένα παιδί φεύγει από το σπίτι για να σπουδάσει και μετακομίζει από πόλη στην οποία μεγάλωσε, οι γονείς συνειδητοποιούν ότι ήρθε η ώρα ή πλησιάζει (αν έχουν άλλο παιδί ή παιδιά που ακολουθούν) για να ζήσουν το σύνδρομο «άδειας φωλιάς». Καλούνται να ξαναδούνε τη σχέση τους χωρίς τα παιδιά, καλούνται να διαγράψουν από την οικογενειακή καθημερινότητα μία σειρά συνηθειών και εργασιών που έχουν να κάνουν με τα παιδιά, να μειώσουν την ποσότητα και το περιεχόμενο του φαγητού, να συνηθίσουν στην απουσία. Ίσως μοιάζει υπερβολικός ο λόγος, αλλά η αποχώρηση το παιδιού από το σπίτι είναι ένα είδος απώλειας του είδους της σχέσης που και οι γονείς και εκείνο είχαν συνηθίσει, αλλά και την ίδια στιγμή μια ευκαιρία ανα νοηματοδότησης της στην προοπτική της ελευθερίας.

Κάποιος θα μπορούσε να εγείρει μία ένσταση: αν το παιδί οικονομικά δεν είναι ανεξάρτητο, για ποια ελευθερία μιλάμε; Κι όμως, ένα παιδί το οποίο μετακομίζει κάνει ένα restart στη ζωή του και την ίδια στιγμή καλείται να διαχειριστεί χρόνο, χρήματα, επιλογές, σπουδές, διάθεση, καθημερινότητα και προοπτικές χωρίς να έχει από πάνω του το άγρυπνο βλέμμα του γονιού, την παρεμβατικότητα, την σκιά του. Δεν είναι μόνο για τον γονιό ο απογαλακτισμός από την παρουσία του παιδιού εύκολη υπόθεση. Είναι και για το παιδί. Μάλιστα, οι πειρασμοί για το παιδί είναι κάποτε μεγαλύτεροι. Αν έχει ζήσει σχετικά πειθαρχημένο, τώρα μπορεί να ζήσει αυτόνομο, να βάλει τα δικά του όρια, ακόμη κι αν οι γονείς του, σε τυχόν συζητήσεις, δεν συμφωνούν. Το παιδί καλείται να χτίσει το δικό του αξιακό σύστημα, να εξελίξει ή να ανατρέψει την ταυτότητα που δημιούργησε εντός της οικογένειάς του, για να μπορέσει πλέον να ενηλικιωθεί, να μάθει, ίσως αφού πάθει, για το πώς θα φτάσει το ίδιο στην δυνατότητα να οργανώσει τη δική του ζωή, να χτίσει αργότερα τη δική του οικογένεια.

18 χρόνια στο ίδιο σπίτι... Μπορεί να μοιάζει μεγάλο το χρονικό διάστημα από όταν ένα παιδί γεννιέται και μπαίνει για πρώτη φορά στην οικογένεια ως νέα ύπαρξη. Ο χρόνος όμως τρέχει αμείλικτα. Ο γονιός κάνει ένα flash back και προσπαθεί να κρατήσει μνήμες από το «για πότε μεγάλωσε»! Να το δει στα πρώτα χαμόγελα και κλάματα, στον πρώτο απογαλακτισμό, στα πρώτα βήματα, στα πρώτα δόντια, στα πρώτα λόγια. Στις αρρώστιες, στις γκρίνιες, αλλά και στην χαρά της αγκαλιάς. Να θυμηθεί το θαύμα της ζωής, το παιχνίδι, το καρδιοχτύπι της πρώτης φοράς στο σχολείο, τα πρώτα γράμματα, τις δυσκολίες, τις επιτυχίες

και τις αποτυχίες και το μέγλωμα. Τις διακοπές, αλλά και τους καυγάδες, τις τιμωρίες, αλλά και τα παινέματα. Το πέρασμα στην εφηβεία, τα καρδιοχτύπια των ερώτων, τις εντάσεις, εκείνα τα συνεχή «σχεδόν» στο ερώτημα «διάβασες;», τις παρέες, τα ερωτηματικά και τους προβληματισμούς, την κριτική στον γονέα, την απομυθοποίησή του, τις αργοπορίες, τα διαβάσματα για τις εξετάσεις, την επιτυχία ή τον συμβιβασμό, την έξοδο από το σπίτι.

18 χρόνια στο ίδιο σπίτι... Μεγαλώνουμε τα παιδιά μας για να φύγουν από κοντά μας, η μόνη αλήθεια, όπως κάναμε κι εμείς από τους γονείς μας. Κι ο λόγος του Αγίου συνεχίζει να ηχεί στ' αυτιά μας: «Κάποτε μιλούσες στα παιδιά σου για τον Θεό. Τώρα, μίλα στον Θεό για τα παιδιά σου»!

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3kXE9h>